

0

Chậm rì chậm rì

Con ốc sên nhỏ bò trên vỉa hè miệt mài dù hơn ba mươi phút rồi mà vẫn chưa nhích lên một thước. Không ai rõ sên tới từ đâu hay sẽ về đâu, cả chú nhóc này giờ ngồi chồm hổm say mê dõi theo hành trình của ốc sên cũng không biết. Phía trên, một đám mây cứ ngự yên chẳng chịu nhúc nhích như thể muốn che nắng cho bé con lặn sên nhỏ.

Người qua kẻ lại trên vỉa hè đều ngoái nhìn bọn họ, sên nhỏ và bé con.

Và Mặt Trời tròn tròn thu bớt nắng lại để làn hơi nóng phả lên hai sinh vật dịu dàng kia chẳng còn gay gắt.

Sên cứ bò, cứ bò, lưu lại đặng sau đường đi của mình vệt nước lấp lánh.

Nhìn vệt nước nọ, chú bé đưa ra quyết định hệ trọng nhất đời mình: Chú sẽ trở thành thi sĩ.



1/2

Đó là năm thứ 2.613 kể từ lúc Đức Thích Ca thành đạo.

Ở Nhật Bản đang bước vào niên hiệu Lệnh Hòa thứ sáu.

Mặt Ngài Gấu Vĩ Đại còn đủ hai con.

Liên tiếp năm mươi lăm năm tròn, những thỏ trên Mặt Trăng không còn thấy bóng dáng con người kể từ thời Neil Armstrong đặt chân lên nguyệt cầu sỏi đá để tìm chị Hằng với chú Cuội.

Và nhóc-tì-sẽ-trở-thành-nhà-thơ mới vừa năm tuổi.



1

Khi bé con tuyên bố mình muốn thành thi sĩ trước hai vị phụ huynh đang miệt mài gõ lạch cạch lên bàn phím máy tính, Mặt Trời đã tắt bên kia trời từ rất lâu. Ba người đang ngồi quây quần bên bàn bếp. Chú bé được thưởng cho món bánh bông lan chấm ca cao sữa vì đã ngoan suốt ngày hôm nay để tía má tập trung làm việc.

Ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên khuôn mặt mệt mỏi của người lớn. Bé con ngược nhìn. Họ vẫn còn trẻ tuổi nhưng đã mang đôi mắt quầng thâm vì nhiều đêm liền dõi theo những con số, kế hoạch, dự án, những công việc mà bé con không hiểu vì người lớn không bao giờ giải thích cho nhóc hiểu.

Các bậc phụ huynh có lối nói chuyện như thể vạn vật trên đời đều bí ẩn, không thể cắt nghĩa tường tận. Họ nhìn xuống chú nhóc năm tuổi tí tẹo đang giương cặp mắt tò mò hỏi “Tại sao có bốn mùa mà không phải nửa mùa hoặc năm mùa?” Người lớn gãi gãi đầu, không biết câu trả lời nào khả dĩ. Họ định đưa chú nhóc quyển *Mười vạn câu hỏi tại sao*, nhưng sức nhận ra nhóc chưa biết đọc. Vậy là họ quyết định lờ đi, ậm ừ cho qua chuyện,



hoặc giờ ra lá bùa lúc nào cũng hiệu nghiệm “Lớn lên con sẽ hiểu.”

Nhưng chú nhóc không thể đợi lớn lên mới biết thế nào là thi sĩ. Còn người lớn thì nghĩ chẳng qua con nít lại lăm trò. Tuần trước chú muốn trở thành lính cứu hỏa. Tháng trước nữa chú muốn làm người bán bánh mì vì trót say sưa dõi theo mấy động tác thoăn thoắt như diễn xiếc của cô chủ xe bánh mì đầu đường.

Nhóc con hăng giọng cố thu hút sự quan tâm của tía má, nhưng cả hai vẫn không chịu ngời tay.

“Con sẽ trở thành thi sĩ.” Nhóc con đồng dục nói, vụn bánh bông lan còn vương nơi khóe miệng.

“Ồm...” Cả tía má đều đồng thanh ậm ừ cho qua chuyện.

Chú bé cầm đĩa bánh và ly sữa đã uống hết bỏ vào bồn rửa.

Trên bàn vụn bánh nằm rải rác, có con kiến tư lự đứng nhìn, sợi râu rung rinh như thể đo xem độ ngọt của bánh. lát sau, vài ba con kiến thợ chăm chỉ kéo tới, chúng cọ cọ râu của nhau, gật gù tỏ ra đồng thuận. Những mẫu vụn nhanh chóng được chất lên lưng, mấy đôi chân bé tí hình lằng lằng men theo lối chân bàn bò xuống đất, chạy về hướng vách tường ngăn giữa nhà bếp với phòng khách, rồi biến mất vào khoảng lờ mờ tối nơi tia sáng dịu dịu của bóng đèn chưa thể soi tới.